

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. Y.**, zastoupeného Mgr. Dagmar Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. října 2007, č. j. 7 Ca 122/2006 - 64,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV.** Ustanovenému zástupci Mgr. Dagmar Dřímálové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2006, č. j. OAM-875-4/TP-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie ze dne 7. 12. 2005, č. j. SCPP-3414/C-218-2003.

Stěžovatel se domáhal v uvedeném správním řízení svým návrhem ze dne 14. 11. 2005 povolení obnovy řízení ve věci zrušení platnosti povolení k pobytu na území České republiky, které bylo pravomocně ukončeno 30. července 2003 rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství cizinecké a pohraniční policie ze dne 1. 7. 2003, č. j. SCPP-3414/C-218-2003. Platnost povolení k pobytu na území ČR byla stěžovateli zrušena dle § 80 odst. 2 písm. c)

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neboť neměl na území ČR zajištěno ubytování.

V návrhu na obnovu řízení stěžovatel uvedl, že nyní zjistil, že jeho matka byla oprávněna udělit mu souhlas s ubytováním v bytě na adrese S. H. 118, neboť ačkoliv byla nájemní smlouva uzavřena mezi vlastníkem bytu a jeho nevlastním otcem, vzniklo jeho matce právo společného nájmu bytu. Stěžovatel se tedy domnívá, že s ohledem na nesporný souhlas matky s bydlením stěžovatele v bytě na adrese S. H. 118 měl v době rozhodování správního orgánu o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zajištěno ubytování na území ČR a nebyl dán důvod dle § 80 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb.

Správní orgán I. stupně a v návaznosti na něj též žalovaný ve svých rozhodnutích dospěli ke shodnému závěru, že stěžovatel v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nedoložil žádný doklad o zajištění ubytování ve vztahu k bytu na adrese S. H. 118, ani ve vztahu k jinému ubytování. Pokud jde o souhlas matky stěžovatele s jeho ubytováním, neměl by vliv na rozhodnutí správních orgánů, neboť nebyl dán souhlas nájemce bytu, nevlastního otce stěžovatele, který by byl jediným relevantním souhlasem s ubytováním. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že žádost matky stěžovatele o přihlášení stěžovatele je datován až 23. 12. 2005, nejedná se tedy o skutečnost, která by existovala v době rozhodování správních orgánů v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Správní orgán I. stupně i žalovaný uzavřeli, že není dán stěžovatelem uplatňovaný důvod obnovy dle § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Tento důvod nelze podřadit ani pod jiný zákonem připuštěný důvod povolení obnovy řízení.

Městský soud v Praze v rozsudku napadeném kasační stížností uvedl, že žalobní body zpochybňují výlučně právní posouzení otázky, zda byla matka stěžovatele oprávněna udělit stěžovateli souhlas s ubytováním v bytě na adrese S. H. 118. Dle soudu stěžovatel nijak nenapadá skutková zjištění učiněná správními orgány v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, ani neuvádí nové důkazy, které zde byly již v době rozhodování správního orgánu, avšak nemohly být použity. Žádné z tvrzení stěžovatele uvedených v žalobě nelze považovat za skutečnost či důkaz, jedná se pouze o nový právní názor. Není dán důvod obnovy řízení dle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu ani jiné přípustné důvody pro povolení obnovy řízení.

II.

Proti výše uvedenému rozsudku podal stěžovatel včasnou kasační stížnost, doplněnou podáním ze dne 4. 1. 2008, v níž uvádí, že ji podává z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že žalovaný a následně též Městský soud v Praze nesprávně posoudili otázku, zda lze povolit obnovu řízení s ohledem na nové zjištění, že stěžovatelova matka byla oprávněna udělit stěžovateli souhlas s ubytováním v bytě na adrese S. H. 118. Dále uvádí, že stěžovatelova matka žádala o přihlášení stěžovatele na adresu S. H. 118 již před zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu, což vyplývá z protokolu o výpovědi svědka (matky stěžovatele) sepsaného na OCP Jindřichův Hradec dne 19. 3. 2003, nikoliv až v roce 2005, jak je uvedeno v rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel je s ohledem na výše uvedené toho názoru, že měl v době rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zajištěné ubytování na území ČR. Dále odkázal na skutečnosti uvedené v žalobě a dalších podáních, jež jsou součástí spisu.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 8. 2. 2008, v němž uvedl, že v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení postupoval v souladu se zákonem a neshledal žádné důvody pro povolení obnovy. Souhlas stěžovatelovy matky s ubytováním by neměl vliv

na rozhodnutí orgánů a stěžovatel neuvedl žádné další tvrzení, které by zavadalo důvod k povolení obnovy řízení.

III.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud hned v úvodu předesílá, že je dle § 109 odst. 3 s. ř. s. při přezkumu napadeného rozsudku Městského soudu v Praze vázán důvody uplatněnými v kasační stížnosti. Námitky stěžovatele tak musí být soustředěny v samotné kasační stížnosti a není přípustné, aby stěžovatel v ní odkazoval na žalobní body obsažené v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel je povinen výslovně v kasační stížnosti uvést námitky, pro něž kasační stížnost podává, čímž v souladu s dispoziční zásadou, která částečně ovládá řízení o kasační stížnosti, vymezí rozsah přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu. Zatímco žalobní body v žalobě napadají zákonnost správního rozhodnutí, kasační stížnost směřuje proti soudnímu rozhodnutí a v ní uplatněné námitky se tak již ze své podstaty liší od žalobních bodů uvedených v žalobě (obdobně rozsudek NSS ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 175/2006 - 89, též rozsudek NSS ze dne 17. 5. 2007, č. j. 6 Azs 20/2007 - 54, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že závěr žalovaného, že matka stěžovatele udělila souhlas s jeho ubytováním v bytě na adrese S. H. 118 až 23. 12. 2005, je nepravdivý. Tuto námitku, která ovšem nebyla uplatněna v žalobě, by bylo lze podřadit pod důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., totiž že skutková podstata zjištěná žalovaným správním orgánem je v rozporu se spisy. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že námitky uvedené v kasační stížnosti, které nebyly uplatněny v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, ačkoliv uplatněny být mohly, jsou s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* nepřípustné.

Poslední kasační námitka stěžovatele je podřaditelná pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a týká se chybného právního posouzení zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*nesprávné právní posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován*“ (rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2005, č. j. 4 As 43/2003 - 109, www.nssoud.cz). Dle názoru stěžovatele je zjištění, že matka stěžovatele byla oprávněna udělit stěžovateli souhlas s jeho ubytováním v bytě na adrese S. H. 118, neboť jí svědčilo právo společného nájmu daného bytu manžely, novou skutečností odůvodňující povolení obnovy řízení. Jedná se tedy o otázku správné interpretace a aplikace § 62 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád [zejména písm. a)].

Nejvyšší správní soud musí po prostudování spisů přisvědčit městskému soudu, že nová zjištění stěžovatele mají povahu právních zjištění (zjištění o existenci a obsahu právních norem).

Jak stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, je právní řád České republiky postaven na zásadě *ignorantia iuris non excusat*. K odlehčení tohoto břemene kladeného na jednotlivce slouží zásada *iura novit curia*, dle níž je soud zatížen břemenem znalosti práva v celé jeho šíři. Tato zásada se uplatňuje též v řízení před orgány veřejné správy, když právní normy nejsou předmětem dokazování a správní orgán je povinen je znát. Platí tedy, že správní orgán při rozhodování v původním řízení byl seznámen se všemi použitelnými právními normami a námitka existence

§ 703 občanského zákoníku pro něho není nová. Právní otázky hodnotí orgán veřejné moci sám, není vázán případnými názory účastníků řízení. Účastník správního řízení může po vydání rozhodnutí, které je vyvrcholením celého procesu, napadnout právní závěry správního orgánu (tedy vlastně zákonnost správního rozhodnutí) odvoláním a následně též správní žalobou a kasační stížností (Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že možnosti soudní ochrany stěžovatel v původním řízení nevyužil, neboť - jak vyplývá ze spisu městského soudu v této věci - prý o možnosti soudní ochrany tehdy nevěděl). Dle starého správního řádu přichází v úvahu i přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení. Všechny tyto právní prostředky mají za cíl dohlížet též na správnou právní kvalifikaci skutkových zjištění (čili vyřešení *questiones iuris*).

Poslání obnovy řízení je naproti tomu odlišné, neboť směřuje k odstranění skutkových vad, váže se tedy ke *questiones facti* (srovnej Ondruš, R. a kol. Správní řád. komentář, Praha, LINDE 2003, str. 542). Smyslem řízení o návrhu na povolení obnovy řízení je posoudit, zda nenastaly důvody (uvedené v § 62 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb.), které by byly s to zpochybnit skutková zjištění učiněná v předchozím řízení. Jedná se o důvody, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy [písm. a)], bylo rozhodnuto jinak o předběžné otázce, na níž je závislé rozhodnutí ve věci [písm. b)], účastníkovi řízení byla nesprávným postupem odňata možnost účastnit se řízení [písm. c)], rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem [písm. d)]. V neposlední řadě se jedná o případ, kdy důkazy použité v předchozím řízení se ukázaly jako nepravdivé, nebo bylo dosaženo rozhodnutí trestným činem [písm. e)]. Zevšeobecněním jednotlivých důvodů pro povolení obnovy lze říci, že se jedná o důvody, které by mohly zvrátit skutkový stav zjištěný v předchozím řízení (shodně např. rozsudek NSS č. j. 6 A 176/2002 - 75 ze dne 30. 6. 2004, č. 357/2004 Sb. NSS). Získání poznatku o existenci a obsahu právní normy ze strany stěžovatele není svojí podstatou způsobilé zpochybnit přesnost a úplnost zjištěného stavu věci, neboť nemíří na skutkový základ.

Nejvyšší správní soud má za to, že skutečným důvodem stěžovatelovy žaloby a poté též kasační stížnosti není zpochybnění samotného rozhodnutí žalovaného v řízení o obnově řízení, nýbrž zpochybnění zákonnosti rozhodnutí správních orgánů v řízení předchozím, jehož obnovy se nyní stěžovatel domáhá. S ohledem na zásadu, podle níž jen bdělým svědčí práva (*Vigilantibus iura*), se však stěžovatel nemůže domáhat přezkumu zákonnosti rozhodnutí vydaného v jiném řízení, pokud měl možnost podat žalobu proti rozhodnutím v řízení, jehož obnovy se stěžovatel nyní domáhá. Skutečnost, že stěžovatel tuto možnost nevyužil, musí jít nezbytně k tíži stěžovatele. Jakýkoliv opačný výklad by zcela popřel význam lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, neboť ve světle právního názoru stěžovatele by se účastník správního řízení mohl domoci soudního přezkumu původních rozhodnutí bez ohledu na zákonnou lhůtu § 72 s. ř. s. podáním jakéhokoliv návrhu na obnovu řízení. Jestliže tedy stěžovatel upozornil správní orgán v rámci návrhu na povolení obnovy řízení na § 703 občanského zákoníku, z čehož dovodil, že měl zajištěno ubytování v bytě na adrese S. H. 118, nejedná se o žádný z důvodů pro povolení obnovy řízení dle § 62 odst. 1 s. ř. Nejvyšší správní soud proto shledal tuto stěžovatelovu námitku nedůvodnou.

IV.

S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady, které by převyšovaly běžnou míru

nákladů jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto ani žalovanému náhrada nákladů řízení přiznána nebyla.

Stěžovateli byla ustanovena pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2007, č. j. 7 Ca 122/2006 - 99, advokátka Mgr. Dagmar Dřimalová. Jí Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. s ohledem na ustanovení § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonů, odměnu ve výši 4200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení včetně první porady s klientem (včetně studia spisu) a písemném podání soudu podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, společně s režijním paušálem ve výši dvakrát 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu